

Arrest

nr. 84 035 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 januari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, van Afghaanse nationaliteit, meerdere asielaanvragen heeft ingediend die allen op negatieve wijze werden afgesloten.

Op 6 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

De persoon die verklaart te heten S. S. M.(...)

geboren te Kaboel, op (in) (...)1988

en van nationaliteit Afghanistan te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :2

• artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Afghanistan voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden :

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij enkel een ‘taskara’ (identiteitsbewijs) toonde aan de Belgische asielinstanties om te pogen zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te bekommen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 februari 2011 is genomen in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat voormeld bevel van 15 februari 2011 niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat dit bevel principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 februari 2011 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (*RvS 2*

oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790). De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

2.3 Ter terechtzitting van 11 april 2012 uitdrukkelijk uitgenodigd haar belang bij huidig beroep uiteen te zetten, gelet op het feit dat zij reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is geworden, stelt de verzoekende partij te volharden.

In haar verzoek tot horen van 6 maart 2012 meent de verzoekende partij nog steeds een actueel belang te hebben om zich te verzetten tegen het bij huidig beroep bestreden bevel. Zij zet uiteen dat het feit dat het beroep gericht is tegen een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, niet wegneemt dat de feitelijke omstandigheden in haar land van herkomst, met name Afghanistan, nog steeds dezelfde zijn en dit haar terugleiding verhindert op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM). Daarenboven stelt zij nog een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te hebben ingediend die nog steeds hangende is, hetgeen overigens niet het geval was bij de betekening van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat haar verdrijving van het grondgebied haar de mogelijkheid ontnemt om machtiging te verkrijgen meer dan drie maanden in België te verblijven.

Volledigheidshalve dient gesteld dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM reeds in haar inleidend verzoekschrift heeft aangevoerd. Aldaar stelt zij dat een onmiddellijke uitvoering van het bestreden bevel voor haar een onmenselijke behandeling inhoudt. Zo duidt zij erop dat zij reeds te kennen heeft gegeven dat zij een ernstig risico loopt om vervolgd en vermoord te worden, alsmede dat zij op 21 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dit rechtsmiddel dient te worden uitgeput teneinde haar een kans te geven zich in België te vestigen en niet teruggeleid te worden met gevaar voor eigen leven.

De Raad is gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regel van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

2.4 Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in voorliggend geval verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat zij een ernstig risico loopt te worden vermoord. De verzoekende partij brengt evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De Raad stipt tevens aan dat de bewering van de verzoekende partij als zou zij een ernstig risico lopen te worden vermoord een loutere herhaling vormt van hetgeen zij in het kader van haar asielaanvraag heeft verklaard. Voormeld asielmotief werd zowel op 30 september 2010 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als bij arrest nr. 55 193 van 28 januari 2011 door de Raad, evenwel niet weerhouden om een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 of een reëel risico op het lopen van ernstig schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat *“wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in een regularisatiemogelijkheid, (...) dit middel (dient) te worden uitgeput teneinde Verzoeker de kans te*

geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggeleid te worden met gevaar voor eigen leven”, stelt de Raad vast de uit de door de verzoekende partij aan haar inleidend verzoekschrift toegevoegde stukken slechts blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend nadat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing had genomen. De Raad benadrukt dat de wettigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet ten kwade worden geduid met deze aanvraag geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt ten overvloede op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), noch verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

De Raad laat ten slotte volledigheidshalve gelden dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. Dergelijke vaststelling door de verwerende partij dat een in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde situatie zich voordoet, doet geenszins uitspraak doet over een recht op verblijf en met andere woorden geen uitstaans heeft met de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, *in casu* na de datum waarop het bestreden bevel werd genomen, maakt niet dat de aanvrager zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.5 Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze aantoonde dat zij, ondanks het feit dat haar reeds eerder, met name op 15 februari 2011, een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dit bevel definitief en uitvoerbaar is geworden, toch belang zou hebben bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

De exceptie van de verwerende partij wordt in de aangegeven mate bijgetreden. De verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES